

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 338/2021-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky spoločnosti **Merck Sharp & Dohme Corp**, 126 East Lincoln Avenue, Rahway, New Jersey, Spojené štáty americké, zastúpenej advokátkou JUDr. Andreou Kús Považanovou, Elišky Peškové 735/15, Praha, Česká republika, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 12 CbPv 19/2019 z 20. augusta 2019, uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43 CoPv 13/2019 zo 6. novembra 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obdo 29/2020 z 27. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. októbra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 50 Dohody o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva (ďalej len „dohoda TRIPS“) uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“), Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje všetky napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať jej finančné zadostučinenie v sume 100 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu vyplýva, že sťažovateľka ako majiteľka dodatkového ochranného osvedčenia č. 35 (ďalej len „DOO 35“)

s maximálnou dobou platnosti do 21. decembra 2019, ktoré chránilo všetky farmaceutické výrobky obsahujúce účinnú zložku posakonazol, medzi ktoré patrí aj jej liek NOXAFIL®, 15. augusta 2019 požiadala okresný súd o poskytnutie súdnej ochrany svojim právam vyplývajúcim z DOO 35 prostredníctvom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pretože podľa jej názoru spoločnosť [REDAKOVANÉ], Slovenská republika, s organizačnou zložkou podniku zahraničnej osoby [REDAKOVANÉ], Bratislava, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporkyňa“), dobrovoľne podnikla kroky porušujúce práva sťažovateľky z DOO 35, resp. vyvolávajúce hrozbu ich porušenia, keď 31. júla 2019 požiadala Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) o zaradenie lieku Posaconazole SANDOZ 40 mg/ml (ďalej len „generikum“) do zoznamu kategorizovaných liekov a úradné určenie ceny lieku (ďalej len „žiadosť č. 17017“). Sťažovateľka žiadala, aby súd prikázal odporcovi zdržať sa uvádzania generika na trh do 21. decembra 2019 a vziať späť žiadosť č. 17017 o kategorizáciu lieku. Sťažovateľka bola názoru, že už samotné podanie žiadosti o úradné určenie ceny a úhrady/kategorizácia lieku je neoprávneným zásahom do jej práv z DOO 35.

3. Okresný súd napadnutým uznesením v celom rozsahu zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia. Okresný súd sa nestotožnil s právnym názorom sťažovateľky, že tvrdený skutkový stav (podanie žiadosti o kategorizáciu lieku, pozn.) porušuje alebo ohrozuje práva duševného vlastníctva sťažovateľky. Samotné podanie žiadosti o kategorizáciu lieku podľa názoru okresného súdu ešte neznamená, že tejto žiadosti bude vyhovené, ani to, že odporca uvedie na trh generický liek pred dňom 22. decembra 2019, keď ochrana DOO 35 stratí platnosť.

4. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd napadnutým uznesením v časti zastavil konanie a vo zvyšnej časti potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu.

4.1. Krajský súd vo vzťahu k návrhu sťažovateľky na uloženie povinnosti odporkyňi zdržať sa ponúkania, uvádzania na trh v Slovenskej republike do 21. decembra 2019 alebo pre tieto účely skladovania alebo dovážania generika s poukazom na účel konania o neodkladnom opatrení a zákonné podmienky nariadenia neodkladného opatrenia dospel k záveru, že z predloženého návrhu nevyplynula potreba bezodkladne upraviť pomery medzi sťažovateľkou a odporkyňou. Podľa názoru krajského súdu podanie žiadosti č. 17017 ministerstvu predstavuje činnosť smerujúcu k zaradeniu lieku (výrobku) medzi lieky uhrádzané z verejného zdravotného poistenia za úradne určenú cenu, ktorú nemožno chápať ako ponúkание alebo uvádzanie na trh výrobku, ktorý je predmetom patentu v zmysle § 15 ods. 1 písm. a) zákona č. 435/2001 Z. z. o patentoch, dodatkových ochranných osvedčeniach a o zmene a doplnení niektorých zákonov (patentový zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „patentový zákon“). Takáto činnosť neodporuje ani medzinárodnému právu duševného vlastníctva. K opačnému záveru by bolo možné dospieť len v prípade, ak by odporkyňa reálne vyvinula marketingové aktivity a liek priamo alebo formou inzercie alebo inej propagácie ponúkala nemocniciam, lekárňam alebo iným subjektom, čo sa však nestalo. Zároveň podľa názoru krajského súdu nebolo možné dospieť k záveru, že by začatie kategorizačného konania bolo konaním v rozpore s dobrými mravmi, a teda nekalosúťažným konaním.

4.2. Pokiaľ sa sťažovateľka domáhala uloženia povinnosti odporkyňi vziať žiadosť č. 17017 späť, krajský súd v tejto časti odvolanie vyhodnotil ako späťvzatie návrhu a v tejto časti zmenil uznesenie okresného súdu tak, že konanie zastavil.

5. Sťažovateľka podala proti uzneseniu krajského súdu 21. januára 2020 dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol ako procesne neprípustné, pretože uznesenia okresného a krajského súdu nemožno považovať za konečné rozhodnutia vo veci samej a sťažovateľka bola oprávnená podať žalobu vo veci samej. Napriek tomu žaloba vo veci samej podaná nebola, pretože ako povinnosť to sťažovateľke súdmi uložené nebolo a v čase vydania uznesenia najvyššieho súdu by už sťažovateľka s takouto žalobou nemohla uspieť pre uplynutie maximálnej doby platnosti DOO 35 dňom 21. decembra 2019. Tomuto uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka vytyka porušenie jej práva na prístup k dovolaciemu súdu a práva na spravodlivý proces.

6. Z ústavnej sťažnosti (str. 14) a odôvodnenia uznesenia krajského súdu (str. 13) ďalej vyplýva, že po vydaní napadnutého uznesenia okresného súdu odporca vzal svoju žiadosť č. 17017 späť 23. augusta 2019, na základe čoho došlo k zastaveniu administratívneho konania o žiadosti č. 17017. Odporca 30. augusta 2019 podal novú žiadosť o kategorizáciu totožného generického lieku pod č. 17195.

7. Ústavný súd z úradnej činnosti zistil, že sťažovateľka napadla ústavnou sťažnosťou aj rozhodnutia všeobecných súdov o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, posudzujúce ohrozenie práv duševného vlastníctva podaním tejto novej žiadosti č. 17195. Konanie o tejto ústavnej sťažnosti viedol ústavný súd pod sp. zn. I. ÚS 120/2021 a uznesením z 23. marca 2021 predmetnú ústavnú sťažnosť odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Proti uvedeným uzneseniam okresného súdu a krajského súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], v ktorej namieta, že po dobu platnosti DOO 35, t. j. do 21. decembra 2019, jej zo strany týchto súdov nebola poskytnutá účinná súdna ochrana, čo viedlo aj k porušeniu jej majetkových práv.

9. Sťažovateľka poukazuje na čl. 9 ods. 1 písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva, ktorý ukladá členským štátom zabezpečiť, aby súdne orgány na návrh navrhovateľa mohli vydať proti údajnému porušovateľovi príkaz na vykonanie predbežného opatrenia s cieľom zabrániť akémukoľvek bezprostrednému porušeniu práva duševného vlastníctva alebo zakázať a v prípade potreby s možnosťou uložiť opakovanú pokutu pri pokračovaní v údajnom porušovaní tohto práva alebo podmieniť také pokračovanie zložením záruk určených na zabezpečenie odškodnenia vlastníka práv; príkaz na vykonanie predbežného opatrenia tiež môže byť za tých istých podmienok vydaný proti sprostredkovateľovi, ktorého služby využíva tretia osoba na porušovanie práv duševného vlastníctva; opatrenia vydané proti sprostredkovateľom, ktorých služby využíva tretia osoba, na porušovanie autorského práva alebo jemu príbuzných práv upravuje smernica 2001/29/ES.

10. Sťažovateľka napadnutým uzneseniam vytyka, že dospeli k nesprávnemu záveru, že podanie žiadosti ministerstvu odporkyňou o zaradenie generika do zoznamu kategorizovaných liekov

a úradné určenie ceny lieku nepredstavuje porušenie, resp. ohrozenie práva sťažovateľky z DOO 35, ktoré platilo do 21. decembra 2019. Sťažovateľka argumentuje, že bez súhlasu majiteľa patentu nikto nesmie... ponúkať alebo uvádzať na trh, alebo na tento účel skladovať či dovážať výrobok, ktorý je predmetom patentu [§ 15 ods. 1 písm. a) patentového zákona]. Žiadosť odporkyne č. 17195, ktorá bola v reálnom čase zverejnená na webovom portáli ministerstva (<https://kategorizacia.mzsr.sk>), ktorý je monitorovaný zdravotnými poisťovňami, nemocnicami a ďalšími užívateľmi systému zdravotnej starostlivosti, sťažovateľka považuje za propagáciu generika a táto činnosť podľa jej názoru spadá pod pojem „ponúkať“ podľa § 15 ods. 1 písm. a) patentového zákona. Uvedené subjekty tak vedeli, že generikum bude dostupné na slovenskom trhu od konkrétneho dňa – najskôr odo dňa účinnosti rozhodnutia o stanovení úradnej ceny lieku a najneskôr odo dňa zápisu lieku zo zoznamu kategorizovaných liekov podľa § 9 zákona č. 363/2011 Z. z. o rozsahu a podmienkach úhrady liekov, zdravotníckych pomôcok a dietetických potravín na základe verejného zdravotného poistenia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 363/2011 Z. z.“) – za konkrétne úradne určenú cenu alebo maximálnu cenu vo verejnej lekárni, čomu mohli okamžite prispôbiť svoje nákupné správanie spôsobilé viesť k strate ziskov sťažovateľky z predaja jej lieku NOXAFIL®. Uvedené konanie odporkyne sťažovateľka považuje za nekalosúťažné, spôsobujúce jej významnú a neodstrániteľnú majetkovú aj nemajetkovú ujmu, ktorú je veľmi náročné vyčísliť.

11. Podľa sťažovateľky zákon č. 363/2011 Z. z. na rozdiel od zákona č. 362/2011 Z. z. o liekoch a zdravotníckych pomôckach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 362/2011 Z. z.“) v § 49 upravuje osobitné požiadavky na registráciu generického humánneho lieku a biologického humánneho lieku, neobsahuje žiadnu výnimku „z aplikácie ustanovení právnych predpisov upravujúcich dodatkové ochranné osvedčenia“. Vykonanie toxikologicko-farmakologického skúšania a klinického skúšania potrebného na účel predloženia dokumentácie podľa § 48 ods. 1 písm. k) a postup preukázania dokumentácie podľa odseku 1 písm. a) a splnenie súvisiacich požiadaviek sa nepovažuje za porušenie patentových práv alebo dodatkových ochranných osvedčení vzťahujúcich sa na lieky podľa osobitného predpisu (§ 49 ods. 8 zákona č. 362/2011 Z. z.). Táto tzv. „výnimka Bolar“ umožňuje generickým humánnym liekom získať registráciu liečiva už v dobe, keď je dodatkové ochranné osvedčenie ešte stále v platnosti, pričom cieľom tohto konania je zaistiť, že liek je bezpečný a účinný.

12. Na základe uvedeného sťažovateľka vyjadruje presvedčenie, že napadnuté uznesenia vykazujú nedostatky v odôvodnení a že výklad § 15 ods. 1 patentového zákona krajským súdom ignoruje ústavu, právo Európskej únie aj medzinárodné právo týkajúce sa ochrany duševného vlastníctva.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj čl. 50 dohody uzneseniami okresného súdu a krajského súdu vydanými v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu neposkytnutia požadovanej predbežnej súdnej ochrany právam duševného vlastníctva sťažovateľky.

14. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Skutkový stav a právne závery všeobecného sudu sú predmetom kontroly zo strany ústavného sudu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. ÚS 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

15. Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy). Sťažovateľka mohla proti uzneseniu okresného súdu podať opravný prostriedok – odvolanie, čo aj urobila a krajský súd o ňom rozhodol. Keďže právomoc krajského súdu predchádzala právomoci ústavného súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľky, ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa námietky porušenia základných práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

16. Výnimočnosť zasahovania ústavného súdu do rozhodnutí o neodkladných opatreniach (predtým o predbežných opatreniach) neznamená, že tieto sú úplne mimo rámca ústavnoprávneho prieskumu ústavným súdom. Ak všeobecný súd ponechá bez povšimnutia niektorú z kľúčových otázok prípadu, alebo sa ako odvolací súd bez riadneho zdôvodnenia odkloní od právnych či skutkových záverov súdu prvej inštancie, jeho postup vykazuje známky arbitrárnosti a svojvôle (nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 191/2019 z 26. novembra 2019, ZNaU 30/2019).

17. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nie je sporné, že pre všeobecné súdy bolo kľúčovou (podstatnou) zodpovedanie otázky, či podanie žiadosti ministerstvu konkurenčnou spoločnosťou o zaradenie generika do zoznamu kategorizovaných liekov a úradné určenie ceny lieku 31. júla 2019 predstavuje porušenie, resp. ohrozenie práva sťažovateľky z DOO 35, ktoré platilo do 21. decembra 2019.

18. Podstata návrhu na vydanie neodkladného opatrenia spájala tvrdené ohrozenie práv duševného vlastníctva sťažovateľky s podaním žiadosti č. 17017 odporcom, ktorú odporca vzal v auguste 2019 ešte pred podaním ústavnej sťažnosti sťažovateľky späť v celom rozsahu a administratívne konanie o nej bolo zastavené. Tvrdené ohrozenie práv duševného vlastníctva, ktoré sťažovateľku viedlo k podaniu návrhu na poskytnutie predbežnej súdnej ochrany formou neodkladného opatrenia, teda odpadlo v priebehu odvolacieho konania. Účelom poskytovania ochrany ústavným súdom v individuálnych konaniach o ústavnej sťažnosti nie je poskytovať akademické právne názory na teoretické alebo hypotetické otázky, ale zabezpečiť účinnú ochranu subjektívnym právam sťažovateľov, ktoré boli v napadnutých konaniach porušené. Vzhľadom na popísanú špecifickú

procesnú situáciu ústavný súd nezistil ani možnosť zásahu napadnutých uznesení do jej individuálnej právnej sféry a pre nedostatok priamej príčinnej súvislosti medzi napadnutými uzneseniami a tvrdým porušením označených práv dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti.

19. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že nastolená kľúčová právna otázka, či možno samotné podanie žiadosti o kategorizáciu lieku považovať za porušenie práv duševného vlastníctva, bola ústavným súdom riešená v konaniach vedených pod sp. zn. IV. ÚS 84/2021 a I. ÚS 120/2021, preto uvedené právne názory nepovažuje za potrebné opakovať.

20. Preskúmaním napadnutého uznesenia dospel ústavný súd k názoru, že krajský súd primerane reagoval a vysporiadal sa s podstatnými námietkami sťažovateľky v rozsahu, v akom to vyžaduje tento typ konania, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy [zákona č. 363/2011 Z. z., patentového zákona a Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], ktorými by poprel jej účel a význam.

21. Ústavný súd v závere vyplývajúcom z napadnutého uznesenia krajského súdu, že podanie žiadosti ministerstvu odporkyňou o zaradenie generika do zoznamu kategorizovaných liekov a úradné určenie ceny lieku nepredstavuje porušenie, resp. ohrozenie práva sťažovateľky z DOO 35, ktoré platilo do 21. decembra 2019, neidentifikoval arbitrárnosť signalizujúcu porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu ani práva na spravodlivé súdne konanie.

22. Aj záver krajského súdu, že sťažovateľka v napadnutom konaní neosvedčila potrebu neodkladnej úpravy pomerov v zmysle § 325 ods. 1 CSP, považuje ústavný súd za logický, vnútorne konzistentný a zrozumiteľný. Medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

23. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v časti týkajúcej sa námietky porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona čo ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu:

24. Ústavný súd na základe záverov uvedených v bode III.2 tohto uznesenia ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa námietky porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K namietanému porušeniu čl. 50 dohody TRIPS napadnutým uznesením krajského súdu:

25. Článok 50 dohody TRIPS s názvom Dočasné opatrenia obsahuje osem odsekov. Vo všeobecnosti z neho nemožno odvodiť individuálne právo, obsahovo je adresovaný signatárom dohody, t. j. zmluvným štátom, ktoré sa zaviazali vo svojich právnych poriadkoch zaviesť možnosť ochrany porušeniu práv duševného vlastníctva nástrojmi, ktoré poskytujú okamžitú ochranu

pred neoprávnenými zásahmi, bez nutnosti vypočítania povinného subjektu s možnosťou kompenzácie v prípade zásahu, ktorý nebol opodstatnený, resp. oprávnený.

26. Uvedené je v podmienkach Slovenskej republiky zabezpečované vydávaním neodkladných opatrení v zmysle § 324 a nasl. CSP a tento zákonný nástroj využila aj sťažovateľka na ochranu svojich práv vyplývajúcich z DOO 35. Nevyhovenie jej návrhu nemôže byť chápané ako porušenie povinnosti štátu zabezpečiť ochranu práv duševného vlastníctva v zmysle čl. 50 dohody TRIPS, keďže v individuálnom prípade sťažovateľky bol konajúci súd toho názoru, že neboli splnené podmienky na vydanie neodkladného opatrenia, pričom, ako už bolo uvedené, nevyhovenie jej návrhu bolo zo strany krajského súdu riadne odôvodnené a ústavne udržateľné.

27. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa porušenia čl. 50 dohody TRIPS napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.5. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

28. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka namieta, že jej bol odmietnutím jej dovolania z procesných dôvodov odňatý prístup k dovolaciemu súdu a porušené jej právo na spravodlivý proces.

29. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (m. m. II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

30. Ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením napadnutého uznesenia a nezistil jeho tvrdenú nepreskúmateľnosť či arbitrárnosť, ktorá by viedla k odopretiu prístupu k súdu, preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol. Dovolací súd poskytol výklad podústavného procesného práva, ktoré upravuje podmienky prípustnosti dovolania ústavne udržateľným spôsobom, keď dospel k záveru, že rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je predbežnej povahy, a preto nepodlieha prieskumu dovolacím súdom, ibaže by išlo o rozhodnutie nahrádzajúce rozhodnutie vo veci samej.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2021

Peter Molnár
predseda senátu